

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 322

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 17 mai 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 231 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 și art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 260 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă	4–6
Decizia nr. 266 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 ¹ , ale art. 318 alin. 1, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă	6–8
Decizia nr. 340 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8–9
Decizia nr. 346 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	10–11
Decizia nr. 347 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14, art. 105 pct. 10 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11–13
Decizia nr. 351 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 253 din Codul de procedură civilă	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
335. — Ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 82/2008 privind aprobarea constituirii Comitetului de monitorizare pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 231**

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 și art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 și art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București, respectiv de Mariana Mustea în Dosarul nr. 4.617/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București și de Societatea Comercială „Unirea Shopping Center” — S.A. din București și Societatea Comercială „Astra Nova Security” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.915/301/2008 al Judecătoria Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.805D/2009 și nr. 7.107D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 7.107D/2009 la Dosarul nr. 6.805D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.617/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 403 alin. 1 și art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București, respectiv de Mariana Mustea.

Prin Decizia civilă nr. 1.337R, pronunțată în Dosarul nr. 13.915/301/2008, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Unirea Shopping Center” — S.A. din București și Societatea Comercială „Astra Nova Security” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că, prin posibilitatea acordată instanței investite cu soluționarea contestației la executare de a dispune cu privire

la suspendarea executării, dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil prevăzute de art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile art. 53 din Constituție referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, este neconstituțională reglementarea care, condiționând suspendarea executării silite de plata unei cauțiuni, nu reglementează suspendarea de drept a executării silite în cazul formulării de către debitor a contestației la executare.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate, având ca obiect dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, se arată, în esență, că textul de lege criticat este în contradicție atât cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 21 referitoare la liberul acces la justiție, cât și cu art. 284 din Codul muncii, care stabilește competența pentru soluționarea conflictelor de muncă în favoarea tribunalului în circumscripția căruia își are domiciliul sau reședința reclamantul. La stabilirea acestei competențe, legiuitorul a avut în vedere înlesnirea liberului acces la justiție al salariatului. Or, în condițiile în care titlul executoriu este emis de instanța în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința reclamantul, este nedrept ca executarea acestuia să se facă la sediul debitorului sau al terțului poprit. Întrucât, în speță, sediul debitorului este unic, în municipiul București, textul criticat limitează liberul acces la justiție al salariaților-creditori, care sunt nevoiți să se deplaseze la București pentru a-și obține drepturile.

Pe de altă parte, autorii excepției consideră că reglementarea criticată favorizează organele de executare silită de la sediul debitorilor.

Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția este neîntemeiată. Măsura suspendării reprezintă o garanție procesuală pentru ca o executare silită, în privința căreia există motive pentru promovarea unei contestații la executare și care ar putea pune în mod serios în discuție modalitatea de executare sau chiar valabilitatea titlului, să poată fi suspendată până ce se va pronunța soluția asupra contestației. În funcție de aspectele contestate, instanța va aprecia dacă se impune sau nu oprirea activității execuționale, suspendarea executării silite fiind o măsură excepțională.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea și decizia de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 și art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 403 alin. 1: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”;*

— Art. 453 alin. 1: *„Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3) și art. 53, precum și prevederilor art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în cadrul unei jurisprudențe constante, exemplul fiind Decizia nr. 540 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

În ceea ce privește caracterul facultativ al suspendării executării silite, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța competentă are posibilitatea să aprecieze cu privire la oportunitatea dispunerii unei astfel de măsuri până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, ținând seama de datele concrete ale cauzei deduse judecății. Instanța se pronunță asupra cererii de suspendare prin încheiere, care, potrivit dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, poate fi atacată cu recurs, în mod separat. Așa fiind, cu prilejul dezbaterilor contradictorii în fața instanței de fond sau a celei care judecă recursul, în ipoteza exercitării acestei căi de atac, părțile au posibilitatea de a-și susține opiniile în sensul necesității suspendării executării silite sau, dimpotrivă, a lipsei de temeie a unei atare cereri.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile procedurale cuprinse în art. 403 din cod cuprind suficiente garanții menite

să asigure accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil prin intermediul căruia părțile își pot valorifica drepturile consacrate de Legea fundamentală.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 273 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a poprii. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea poprii executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silite, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, și anume creditorii deținători ai unui titlu executoriu, care solicită executorului judecătoresc înființarea poprii.

De asemenea, este nefondată și critica autorilor excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngrădește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Pentru motivele expuse mai sus, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor internaționale cuprinse în art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 și art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București, respectiv de Mariana Mustea în Dosarul nr. 4.617/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București și de Societatea Comercială „Unirea Shopping Center” — S.A. din București și Societatea Comercială „Astra Nova Security” — S.A. din București în Dosarul nr. 13.915/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Frujină Maria, Uscățescu Maria, Răscol Eugen, Calistrate Adriana, Elena Stana Liliana, Șofei Maria, Rasol Eugenia, Dobre Violeta, Găman Ion, Achim Cristian, Rădescu Livia Mariana, Rusie Ion, Diaconescu Aurelia, Oprea Ion, Predoiu Emil, Oprea Grigore, Olaru Dumitru, Hohoi Năstasie, Rîșniță Geta, Șofei Ioana, Hohoi Florentina, Pîrvulete Adrian, Rîșniță Sofia, Datcu Viorica, Pleșa Iulia, Uscățescu Valentin, Bleja Viorel, Vîrjan Vasile, Ghebertea Doina, Hârșulescu Cristinel, Iorgulescu Liviu, Crăciun Emilia, Iancu Dumitru, Scurtu Elisaveta, Jelescu Alexandru, Pirici Gheorghe, Stăncioi Pompilică, Pușcu Elena, Rusu Cornelia, Lumezeanu Elena, Lumezeanu Viorel, Mazilu Elena, Vîrdarie Iulian, Scurtu Dorinel, Dăescu Marilena, Băltărețu Veronica, Chiriș Nicolaița, Mladin Elena, Scurtu Corina, Mercioiu Marian-Valentin, Ionici-Diaconescu Dan, Șandru Dumitru, Duțan Viorel, Munteanu Nicolae, Grecu Marian, Andronache Dumitru, Filipescu Ioana-Daniela, Turcitu Nicolae, Tauru Iancu, Vîlceanu Mihai-Liviu, Vîrjog Cristina, Vaihel Elena, Crăciun Damian, Pîrvu Emil, Boroacă Gheorghe, Geamănu Constantin, Dănescu Ion, Olaru Grigore-Marian, Bălănoiu Lenuța, Diaconu Ovidiu, Nanciu Maria, Bodislav Elena, Pîrvu Iustina, Mazilu Elena, Popescu Marinela, Calotă Marius, Rîșniță Maria, Zgăbaia Niculina, Popa Denu, Vodislav Crin-Florin, Nicolescu Ernișoara, Popescu Olivia, Popescu F. Constantin, Bobeanu Maria, Cutuca Iustina, Măndruță Gheorghe, Ciobanu Polina, Călin Aurel, Duțan Marin, Mărăcine Nicolae, Isvoranu Maria, Cărăvan Dumitru, Coșeraru Emilia, Bădiță Elena, Trușcă Matei, Varogea Elvira, Roncea Sonia, Mărgineanu Dumitru-Simion, Armega Gheorghe, Armega Cristina, Glodeanu Aurel, Glodeanu Paula, Bobeanu Paulina, Mărgineanu Luminița, Popescu D. Constantin, Băndoiu Olguța, Găman Victor, Cioană Stelian-Grigore, Cioclu Pompilie, Cioclu Daniela, Dinu Corneliu, Popescu Sorina, Popescu Dumitru, Călugărița Grigore, Duțu Constantin, Otgon Dănuț, Pîrvan Solomon, Brătuianu Viorel, Bărgan Nicolae, Societatea Comercială „Argomm Ro” — S.R.L. din Timișoara, Drăgoi Gheorghe, Drăcea Sevastian, Mutu Mihai, Varjan Costel, Oprîță Vintilă, Albuică Gheorghe, Năstase Marian, Stroe Iulian, Chiric Cristinel Gabriel, Chiric Valerica, Oneață Ionel, Dunăvete Aristel, Smaranda Ion, Singuran Paraschiva în Dosarele nr. 8.097/299/2009, nr. 4.221/299/2009, nr. 4.264/299/2009, nr. 4.392/299/2009, nr. 4.256/299/2009, nr. 1.589/299/2009, nr. 4.214/299/2009, nr. 2.952/299/2009, nr. 8.599/299/2009, nr. 8.102/299/2009, nr. 5.499/299/2009, nr. 8.594/299/2009, nr. 15.875/325/2008, nr. 9.621/299/2009, nr. 15.845/299/2008,

nr. 11.435/299/2009, nr. 2.654/299/2009, nr. 6.586/299/2009, nr. 4.896/299/2009 și nr. 15.784/299/2008 ale Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.079D/2009, nr. 7.081D/2009—nr. 7.091D/2009, nr. 7.156D/2009, nr. 7.307D/2009, nr. 7.665D/2009, nr. 7.667D/2009 — nr. 7.671D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.081D/2009 — nr. 7.091D/2009, nr. 7.156D/2009, nr. 7.307D/2009, nr. 7.665D/2009, nr. 7.667D/2009 — nr. 7.671D/2009 la Dosarul nr. 7.079D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 2 iunie 2009, 29 iunie 2009, 20 iulie 2009, 10 august 2009, 17 august 2009, 19 august 2009, 24 august 2009 și 26 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.097/299/2009, nr. 4.221/299/2009, nr. 4.264/299/2009, nr. 4.392/299/2009, nr. 4.256/299/2009, nr. 1.589/299/2009, nr. 4.214/299/2009, nr. 2.952/299/2009, nr. 8.599/299/2009, nr. 8.102/299/2009, nr. 5.499/299/2009, nr. 8.594/299/2009, nr. 15.875/325/2008, nr. 9.621/299/2009, nr. 15.845/299/2008, nr. 11.435/299/2009, nr. 6.586/299/2009, nr. 4.896/299/2009, nr. 15.784/299/2008 și nr. 2.654/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ au sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că textul de lege criticat este în contradicție atât cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, cât și cu art. 284 din Codul muncii, care stabilește competența pentru soluționarea conflictelor de muncă în favoarea tribunalului în circumscripția căruia își are domiciliul sau reședința reclamantul. La stabilirea acestei competențe, legiuitorul a avut în vedere înlesnirea liberului acces la justiție al salariaților. Or, în condițiile în care titlul executoriu este emis de instanța în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința reclamantul, este nedrept ca executarea acestuia să se facă la sediul debitorului sau al terțului poprit. Întrucât, în speță, sediul debitorului este unic, în municipiul București, textul criticat limitează liberul acces la justiție al salariaților creditorilor, care sunt nevoiți să se deplaseze la București pentru a-și obține drepturile.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, dispozițiile art. 453 din Codul de procedură civilă contravenind prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție. Cum faza executării silite intră în calcul la aprecierea duratei rezonabile a procesului civil, față de împrejurarea că intimații creditorii dispun de un titlu executoriu prin care contestatoarea debitoare a fost obligată la plata unor drepturi salariale, instanța apreciază că stabilirea competenței de executare prin poprire în favoarea executorului judecătoresc de la sediul debitorului și al terțului poprit constituie o sarcină exorbitantă pentru debitor, încălcând în mod evident dreptul la un proces echitabil, desfășurat într-un termen rezonabil.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția ca fiind neîntemeiată, stabilirea competenței executorului judecătoresc neavând semnificația îngrădirii liberului acces la justiție sau a egalității în fața legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1, art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3)

și art. 126, precum și prevederilor art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 273 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, a statuat că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a popririi. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea popririi executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silite, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, și anume creditorii deținători ai unui titlu executoriu care solicită executorului judecătoresc înființarea popririi.

De asemenea, este nefondată și critica autorilor excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngrădește accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Pentru motivele expuse mai sus, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor internaționale cuprinse în art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Frujină Maria, Uscățescu Maria, Răscol Eugen, Calistrate Adriana, Elena Stana Liliana, Șofei Maria, Rasol Eugenia, Dobre Violeta, Găman Ion, Achim Cristian, Rădescu Livia Mariana, Rusie Ion, Diaconescu Aurelia, Oprea Ion, Predoiu Emil, Oprea Grigore, Olaru Dumitru, Hohoi Năstasie, Rîșniță Geta, Șofei Ioana, Hohoi Florentina, Pîrvulete Adrian, Rîșniță Sofia, Datcu Viorica, Pleșa Iulia, Uscățescu Valentin, Bleja Viorel, Vîrjan Vasile, Ghebertea Doina, Hârsulescu Cristinel, Iorgulescu Liviu, Crăciun Emilia, Iancu Dumitru, Scurtu Elisaveta, Jelescu Alexandru, Pirici Gheorghe, Stănicioi Pompilică, Pușcu Elena, Rusu Cornelia, Lumezeanu Elena, Lumezeanu Viorel, Mazilu Elena, Vîrdarie Iulian, Scurtu Dorinel, Dăescu Marilena, Băltărețu Veronica, Chiriș Nicolita, Mladin Elena, Scurtu Corina, Mercioiu Marian-Valentin, Ionici-Diaconescu Dan, Șandru Dumitru, Duțan Viorel, Munteanu Nicolae, Grecu Marian, Andronache Dumitru, Filipescu Ioana-Daniela, Turcitu Nicolae, Tăuru Iancu, Vîlceanu Mihai-Liviu, Vîrjog Cristina, Vaihel Elena, Crăciun Damian, Pîrvu Emil, Boroacă Gheorghe, Geamănu Constantin, Dănescu Ion, Olaru Grigore-Marian, Bălănoiu Lenuța, Diaconu Ovidiu, Nanciu Maria, Bodislav Elena, Pîrvu Iustina, Mazilu Elena, Popescu Marinela, Calotă Marius, Rîșniță Maria, Zgăbaia Niculina, Popa Denu, Vodislav Crin-Florin, Nicolescu Ernișoara, Popescu Olivia, Popescu F. Constantin, Bobeanu

Maria, Cutuca Iustina, Mândruță Gheorghe, Ciobanu Polina, Călin Aurel, Duțan Marin, Mărăcine Nicolae, Isvoranu Maria, Cărăvan Dumitru, Coșeraru Emilia, Bădiță Elena, Trușcă Matei, Varogea Elvira, Roncea Sonia, Mărgineanu Dumitru-Simion, Armega Gheorghe, Armega Cristina, Glodeanu Aurel, Glodeanu Paula, Bobeanu Paulina, Mărgineanu Luminița, Popescu D. Constantin, Bândoiu Olguța, Găman Victor, Cioană Stelian-Grigore, Cioclu Pompilie, Cioclu Daniela, Dinu Corneliu, Popescu Sorina, Popescu Dumitru, Călugărița Grigore, Duțu Constantin, Otgon Dănuț, Pîrvan Solomon, Brătuianu Viorel, Bărăgan Nicolae, Societatea Comercială „Argomm Ro” — S.R.L. din Timișoara, Drăgoi Gheorghe, Drăcea Sevestian, Mutu Mihai, Varjan Costel, Opriță Vintilă, Albuică Gheorghe, Năstase Marian, Stroe Iulian, Chiric Cristinel Gabriel, Chiric Valerica, Oneață Ionel, Dunăvete Aristel, Smaranda Ion, Singuran Paraschiva în dosarele nr. 8.097/299/2009, nr. 4.221/299/2009, nr. 4.264/299/2009, nr. 4.392/299/2009, nr. 4.256/299/2009, nr. 1.589/299/2009, nr. 4.214/299/2009, nr. 2.952/299/2009, nr. 8.599/299/2009, nr. 8.102/299/2009, nr. 5.499/299/2009, nr. 8.594/299/2009, nr. 15.875/325/2008, nr. 9.621/299/2009, nr. 15.845/299/2008, nr. 11.435/299/2009, nr. 2.654/299/2009, nr. 6.586/299/2009, nr. 4.896/299/2009 și nr. 15.784/299/2008 ale Judecătoriai Sectorului 1 București și Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 266

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹, ale art. 318 alin. 1, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹, ale art. 318 alin. 1, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Nicolae Oană, Dana-Mihaela Oană, Nicu Briciu și Mihaela Elena Briciu în Dosarul nr. 3.696/107/2009 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.696/107/2009, **Tribunalul Alba — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 304¹, art. 318 alin. 1, art. 403 alin. 4 și art. 581 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Daniel Nicolae Oană, Dana-Mihaela Oană, Nicu Briciu și Mihaela Elena Briciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, contravenind prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât instanța de recurs este limitată la a examina cauza sub anumite aspecte, spre deosebire de instanța de apel care nu cunoaște această limitare. Prevederile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravin principiului egalității în drepturi și liberului acces la justiție, deoarece prevăd posibilitatea atacării cu contestație în anulare doar a hotărârilor pronunțate în recurs, nu și a celor pronunțate în apel. Referitor la art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, acesta este în contradicție cu art. 44 din Constituție, deoarece, în ipoteza respingerii cererii de suspendare a executării silite, sunt restrânse prerogativele dreptului de proprietate al persoanei interesate. În ceea ce privește dispozițiile art. 581 din Codul de procedură civilă, autorul consideră că acestea încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 și 21, deoarece procedura instituită permite instanței să stabilească unele măsuri fără a analiza fondul cauzei, în baza unui probatoriu insuficient și fără citarea părților. Or, măsurile urgente și vremelnice dispuse de instanță trebuie să se bazeze pe respectarea dreptului de proprietate, iar nu să conducă la restrângerea exercițiului acestui drept.

Tribunalul Alba — Secția civilă consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 304¹, art. 318 alin. 1, art. 403 alin. 4 și art. 581 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 304¹: „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”;

— Art. 318 alin. 1: „*Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație, când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.*”;

— Art. 403 alin. 4: „*În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.*”;

— Art. 581: „*Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecata asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21, 44, 46 și 52.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor critici asemănătoare.

Astfel, cu privire la dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 351 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2006, Curtea a statuat că justificarea acestei reglementări derogatorii de la regula generală a caracterului nedevolutiv al recursului ține de deosebirile esențiale existente între cele două situații avute în vedere de legiuitor. Astfel, în situația în care s-a putut exercita calea de atac a apelului, cauza a fost, integral și sub toate aspectele legalității și temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, examinată de o instanță de control judiciar, la un grad de jurisdicție superior, iar recursul va putea fi exercitat pentru motive concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea deciziei pronunțate în apel. În situația în care părților nu le este deschisă calea de atac a apelului, apare firesc ca instanța să poată cerceta sub toate aspectele cauza dedusă judecării. Această posibilitate este menită să asigure părților o

judecată echitabilă și să conducă instanța la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții.

În ceea ce privește dispozițiile art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile constituționale invocate și în prezenta cauză, Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 387 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.041 din 10 noiembrie 2004. Cu acel prilej a reținut, în esență, că acest text de lege reglementează contestația în anulare specială, care este o cale de atac extraordinară, ce se poate exercita în cazurile limitativ prevăzute de lege numai împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de recurs.

Aceste dispoziții de lege nu contravin prevederilor constituționale invocate, întrucât, potrivit jurisprudenței constante a instanței constituționale, dacă legiuitorul este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat liberul acces la justiție, a fortiori o atare concluzie se impune atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție și deci poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că și această normă procedurală a mai format obiect al controlului de constituționalitate pe cale de excepție în raport cu critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 389 din 9 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 19 iunie 2006, Curtea a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Împrejurarea că împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus suspendarea provizorie a executării, până la soluționarea cererii de suspendare, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la înfăptuirea justiției, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

În fine, cu privire la excepția de neconstituționalitate care are ca obiect prevederile art. 581 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 244 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a statuat că procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu aduce nicio îngrădire dreptului persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

De altfel, posibilitatea recunoscută părților ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime nu constituie premisa îngrădirii dreptului de proprietate, așa cum consideră

autorul excepției, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Curtea apreciază că nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, astfel încât soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹, ale art. 318 alin. 1, ale art. 403 alin. 4 și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Nicolae Oană, Dana-Mihaela Oană, Nicu Briciu și Mihaela Elena Briciu în Dosarul nr. 3.696/107/2009 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 340

din 25 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Anghel C. Constantin în Dosarul nr. 8.501/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.501/325/2008, **Tribunalul Timiș – Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Anghel C. Constantin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține, în esență, că dispozițiile criticate încalcă dreptul pe care îl are o persoană de a apela la cenzurarea măsurii complementare de către instanța de judecată. Se arată că „prin formularea «fapta se sancționează și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile» în loc de facultatea aplicării sancțiunii contravenționale în regim variabil se încalcă dreptul pe care îl are o persoană de a apela la cenzurarea măsurii complementare de către instanța de judecată”. Astfel, din exigențele textului rezultă că sancțiunea complementară se aplică automat, fără a da posibilitatea instanței de judecată de a cenzura această măsură independent de sancțiunea

principală a amenzii contravenționale. Prin urmare, „dacă o persoană este nemulțumită doar de aplicarea sancțiunii complementare [...] măsura complementară a suspendării dreptului de a conduce nu poate fi atacată separat în justiție, îngrădindu-se astfel dreptul constituțional”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este întemeiată. Se arată în acest sens că „exigențele legale care duc la imposibilitatea arătării nemulțumirii numai față de măsurile complementare în fața instanței de judecată duc la îngrădirea accesului la justiție”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate se constată că acesta îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, dispozițiile art. 100 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice. Din examinarea considerentelor încheierii de sesizare, precum și a concluziilor scrise depuse de autorul excepției în dosarul instanței de judecată, în care este citat textul de lege criticat, se constată că obiect al excepției de

neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avariarea unui vehicul sau alte pagube materiale.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 — *Accesul liber la justiție.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă și cu aplicarea unei sancțiuni contravenționale complementare reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din ordonanța de urgență criticată, exprimă preocuparea statului pentru asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, precum și a proprietății publice și private. Nu se aduce astfel atingere liberului acces la justiție, câtă vreme împotriva procesului-verbal de contravenție poate fi formulată plângere în condițiile cap. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 „*Căi de atac împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției*”, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, persoana contravenientă poate formula orice apărări consideră necesare, iar instanța de judecată investită cu soluționarea acesteia procedează la verificare legalității și temeiniciei procesului-verbal de contravenție și hotărăște asupra sancțiunilor contravenționale aplicate de organul constatator.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Anghel C. Constantin în Dosarul nr. 8.501/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 346

din 25 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Carp Grecu Iosif în Dosarul nr. 2.062/245/2009 al Judecătoria Iași.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.062/245/2009, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Carp Grecu Iosif.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că obligarea unei persoane la a se supune prelevării de probe încalcă dreptul acesteia la integritate psihică, la libertate individuală și la siguranță, invocându-se în acest context și contradicția dintre textul de lege criticat și dispozițiile din Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului. Se mai arată că, „în cazul faptelor comise ulterior lunii octombrie 2006, nefolosirea truselor standard pentru prelevarea probelor sanguine este de natură a influența nivelul alcoolemiei persoanei testate în acest mod, motiv pentru care refuzul de prelevare probe în lipsa instrumentarului standard este deplin justificată”. „Motivat de faptul că prelevarea de probe se face și la acest moment cu încălcarea dispozițiilor art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală, încălcându-se astfel și dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție”, se solicită a se constata neconstituționalitatea art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Judecătoria Iași apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu intră în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(5) *Refuzul, împotrivirea ori sustragerea conducătorului unui autovehicul sau al unui tramvai ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.*”

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*, art. 23 — *Libertatea individuală*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că dispozițiile art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate cu prilejul analizării art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 în forma anterioară republicării, prin raportare la prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin deciziile nr. 456 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 18 ianuarie 2005, și nr. 493 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 31 octombrie 2005, Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că textul de lege criticat nu încalcă dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică și nici libertatea individuală. În același sens este și Decizia nr. 291 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește criticile referitoare la contradicția dintre textul de lege criticat și art. 13 din Legea nr. 46/2003 privind drepturile pacientului, acestea nu pot fi reținute, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispoziții din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Carp Grecu Iosif în Dosarul nr. 2.062/245/2009 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 347
din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14, art. 105 pct. 10 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ana Corina Săcrieru în Dosarul nr. 2.257/231/2009 al Judecătoriei Focșani, care face obiectul Dosarului nr. 5.343 D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 5.361 D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14, art. 105 pct. 10 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interactiv Media SMS” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.370/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal este prezent reprezentantul autoarei excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că Societatea Comercială „Interactiv Media SMS” — S.R.L. a depus la dosarul cauzei note de ședință prin care arată că susține excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și renunță la celelalte excepții de neconstituționalitate ridicate.

Având cuvântul cu privire la cererea de renunțare la excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 39, art. 102 alin. 1 pct. 14, art. 105 pct. 10 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind

circulația pe drumurile publice, formulată de Societatea Comercială „Interactiv Media SMS” — S.R.L., reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia, arătând că excepția de neconstituționalitate este de ordine publică.

Curtea constată că o astfel de cerere nu poate fi primită, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului (...)” Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile legii fundamentale, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și ea nu este susceptibilă de acoperire, nici pe calea renunțării exprese la soluționarea ei de către partea care a ridicat-o.

Având în vedere identitatea parțială de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.343D/2009 și nr. 5.361 D/2009, președintele pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Societății Comerciale „Interactiv Media SMS” — S.R.L. nu se opune conexării celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 5.361 D/2009 la Dosarul nr. 5.343 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Societății Comerciale „Interactiv Media SMS” — S.R.L., care solicită admiterea excepției, arătând că textele criticate sunt discriminatorii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și a celor ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 195/2002 și ca inadmisibilă în ceea ce privește art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14, art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aceste din urmă texte legale fiind criticate exclusiv din perspectiva modului de aplicare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.257/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție invocată de Ana Corina Săcrieru.

Prin Încheierea din 1 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.370/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14, art. 105 pct. 10 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interactiv Media SMS” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și cele ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă liberul acces la justiție și creează o discriminare între persoana care contestă un proces-verbal de contravenție și justițiabilii care introduc acțiuni în justiție împotriva statului sau instituțiilor sale potrivit regulilor de competență teritorială alternativă prevăzute de art. 8 din Codul de procedură civilă, între contestator și unitatea de poliție rutieră din care face parte organul constatator, între un contravenient „localnic” și un contravenient cu domiciliul la sute de kilometri depărtare. Cât privește art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se arată că stabilirea în mod unilateral de către Poliția Rutieră a termenului în care proprietarul sau deținătorul unui vehicul este obligat să comunice poliției rutiere identitatea persoanei căreia i-a încredințat vehiculul încalcă prevederile art. 41 din Constituție, deoarece „există o probabilitate ridicată — respectiv de 10% ca utilizatorul să fie în concediu de odihnă plătit, iar în acest caz nu va putea răspunde la solicitarea Poliției Rutiere pentru că nu a luat cunoștință de ea [...]”. Se susține că „ar fi necesară stabilirea prin lege a unui termen rezonabil, în funcție de gravitatea faptelor pentru care se solicită datele conducătorului auto.” În sfârșit, cu privire la art. 102 alin. (1) pct. 14 și art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se consideră că „prin lipsa din textul din ordonanță criticat a unei adăugiri”, respectiv „în mod justificat”, se încalcă prezumția de nevinovăție și se instituie un tratament discriminatoriu între utilizatorul căruia i se solicită să informeze poliția privind identitatea persoanei care a condus autoturismul și alt posibil contravenient cu care să poarte o corespondență prin poștă.

Judecătoria Focșani apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Sectorului 1 apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este întemeiată în ceea ce privește art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. Cât privește celelalte texte criticate, se arată că acestea sunt în acord cu Legea fundamentală, „criticile aduse de petentă vizând interpretarea și aplicarea lor, atribuții în îndeplinirea cărora sunt chemate instanțele de drept comun, iar nu Curtea Constituțională”.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, susținerile părții prezente, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, precum și cele ale art. 39, art. 102 alin. 1 pct. 14, art. 105 pct. 10 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „(2) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”;

— Art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „Art. 39. — *Proprietarul sau deținătorul mandatat al unui vehicul este obligat să comunice poliției rutiere, la cererea acesteia și în termenul solicitat, identitatea persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice.*”;

— Art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de persoane fizice: [...]*

14. necomunicarea de către proprietarul sau utilizatorul unui vehicul, la solicitarea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul spre a fi condus.”;

— Art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „Art. 105. — *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a V-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de către persoane juridice:*

[...] 10. necomunicarea, în termen, la cererea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice;”;

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*”

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, privind supremația Constituției și a legilor, prevederile referitoare la egalitatea în drepturi și accesul liber la justiție, consacrate de art. 16 și, respectiv, art. 21 alin. (3) din Constituție, prezumția de nevinovăție, consacrată de art. 23 alin. (11), dispozițiile constituționale privind munca și protecția socială a muncii, cuprinse în art. 41, și prevederile constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

I. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a celor ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice,

în raport cu aceleași texte din Legea fundamentală și față de critici similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.029 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 7 august 2009, a cărei soluție de respingere a excepției, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 și art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a celor ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Societatea Comercială „Interactiv Media SMS” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.370/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București, iar, cât privește art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, de Ana Corina Săcrieru în Dosarul nr. 2.257/231/2009 al Judecătorei Focșani.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39, art. 102 alin. (1) pct. 14 și art. 105 pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Societatea Comercială „Interactiv Media SMS” — S.R.L. în Dosarul nr. 11.370/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 351 din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 253 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 253 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Roșca și Ioana Rățoi în Dosarul nr. 266/63/2006 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal este prezent Gheorghe Roșca, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că părțile Sofica Dumitru și Costel Dumitru au depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, se constată că acestea sunt criticate din perspectiva caracterului lacunar al normelor, respectiv sub aspectul modului de interpretare și aplicare a acestora. Asemenea critici sunt de competența legiuitorului sau a instanțelor de judecată, după caz, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității textelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 266/63/2006, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 253 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Gheorghe Roșca și Ioana Rățoi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 248 din Codul de procedură civilă „reprezintă o încălcare gravă” a accesului liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil. Cu privire la art. 253 din Codul de procedură civilă, se susține că este neconstituțional, deoarece „prin stabilirea unui termen de 5 zile de la pronunțare este încălcat dreptul la apărare, este condiționat accesul la justiție prin stabilirea unui termen scurt ce trebuie exercitat de la pronunțare, indiferent de prezența părților la judecată”.

Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 248 și art. 253 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 248: „(1) Orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de revocare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor dacă a rămas în nelucrare din vina părții timp de un an. Partea nu se socotește în vină, când actul de procedură urma să fie îndeplinit din oficiu.

(2) Termenul perimării nu curge cât timp, fără vina părții, cererea n-a ajuns încă la instanța competentă să o judece sau nu se poate soroci termen de judecată.

(3) În materie comercială termenul de perimare este de șase luni.”;

— Art. 253: „(1) Dacă instanța constată că perimarea nu a operat, pronunță o încheiere, care poate fi atacată odată cu fondul procesului.

(2) Hotărârea care constată perimarea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare.”

Aceste texte de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 128 privind folosirea limbii materne și a interpretului în justiție, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, se constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, prin reglementarea instituției perimării, ca sancțiune procedurală aplicabilă titularului unei cereri de chemare în judecată, care a lăsat-o în nelucrare din vina sa, nu este încălcat

liberul acces la justiție, ci acesta este supus condiției respectării unor exigențe legale, determinate tocmai de necesitatea asigurării unui proces echitabil. În jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 236 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 20 noiembrie 2001, Curtea Constituțională a statuat în acest sens că accesul liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări. Este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție care rezultă din dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege”, și ale art. 129, potrivit cărora „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a tuturor celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege, nicio lege neputând exclude de la exercițiul drepturilor procesuale astfel instituite vreo categorie sau grup social.

În ceea ce privește dispozițiile art. 253 din Codul de procedură civilă, se constată că au mai fost examinate pe calea controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. Astfel, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 21 din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 311 din 15 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2002, a reținut că aceste dispoziții, „care prevăd calea de atac a recursului împotriva hotărârii care constată perimarea și condițiile folosirii acestei căi de atac, nu numai că nu contravin textului constituțional invocat, ci, dimpotrivă, constituie tocmai o reglementare a exercitării dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime, drept fundamental prevăzut la art. 21 din Constituție”. Cu același prilej, Curtea a mai arătat că aceeași prevedere legală nu încalcă nici dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, întrucât, potrivit art. 252 alin. (1), părțile sunt încunoscute din timp despre judecată și, prin urmare, au posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare. Totodată, cu privire la art. 129 din Legea fundamentală, referitor la folosirea căilor de atac, Curtea a mai statuat că acest text conferă legiuitorului ordină atribuiția exclusivă de a stabili condițiile legale de exercitare a căilor de atac, o asemenea reglementare fiind deci de nivelul legii, și nu al Constituției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 și art. 253 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Roșca și Ioana Rățoi în Dosarul nr. 266/63/2006 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 82/2008 privind aprobarea constituirii Comitetului de monitorizare pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”

Având în vedere:

— Regulamentul (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de Coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 457/2008 privind cadrul instituțional de coordonare și de gestionare a instrumentelor structurale;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2009 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale;

— Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 82/2008 privind aprobarea constituirii Comitetului de monitorizare pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”, cu modificările ulterioare, în baza art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 11/2009, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei și protecției sociale emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse nr. 82/2008 privind aprobarea constituirii Comitetului de monitorizare pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 14 august 2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Direcția generală Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Mihai Constantin Șeitan

București, 3 mai 2010.
Nr. 335.

ANEXĂ
(Anexa la Ordinul nr. 82/2008)

LISTA

autorităților publice, instituțiilor și organismelor ai căror reprezentanți au statut de membru titular și supleant în Comitetul de monitorizare pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”

1. Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale:

— Direcția generală Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane”;

— Direcția coordonare FSE;

— Direcția generală asistență socială;

— Direcția ocupare.

2. Ministerul Administrației și Internelor — Autoritatea de management pentru Programul operațional „Dezvoltarea capacității administrative”

3. Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului — Autoritatea de management pentru Programul operațional regional

4. Ministerul Mediului și Pădurilor — Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial „Mediu”

5. Ministerul Finanțelor Publice:

— Autoritatea pentru Coordonarea Instrumentelor Structurale;

— Autoritatea de management pentru Programul operațional „Asistență tehnică”;

— Autoritatea de Certificare și Plată.

6. Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri — Autoritatea de management pentru Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”

7. Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale — Autoritatea de management pentru Programul național de dezvoltare rurală

8. Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului

9. Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri

10. Ministerul Sănătății

11. Camera de Comerț și Industrie a României

12. OI POSDRU Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului

13. OI POSDRU Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic

14. OI POSDRU Regiunea Nord-Est

15. OI POSDRU Regiunea Sud-Est

16. OI POSDRU Regiunea Sud-Muntenia

<p>17. OI POSDRU Regiunea Sud-Vest Oltenia
 18. OI POSDRU Regiunea Vest
 19. OI POSDRU Regiunea Nord-Vest
 20. OI POSDRU Regiunea Centru
 21. OI POSDRU Regiunea București-Ilfov
 22. OI POSDRU Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă
 23. Fondul Român de Dezvoltare Socială
 24. Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile
 25. Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați
 26. Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap
 27. Autoritatea Națională pentru Protecția Familiei și a Drepturilor Copilului
 28. Agenția Națională pentru Romi
 29. Consiliul Concurenței
 30. Consiliul Național de Formare Profesională a Adulților</p> | <p>31. Asociația Agențiilor pentru Dezvoltare Regională din România (ROREG)
 32. Centrul Parteneriat pentru Egalitate
 33. Centrul Romilor pentru Intervenție Socială și Studii (Romani Criss)
 34. Organizația Națională a Persoanelor cu Handicap din România
 35. Blocul Național Sindical (reprezentantul organizațiilor sindicale din România)
 36. Consiliul Național al Întreprinderilor Private Mici și Mijlocii din România (reprezentantul organizațiilor patronale din România)
 37. Terra Millenium III
 38. Comisia Europeană — Direcția generală ocupare, afaceri sociale și egalitate de șanse — membru cu rol consultativ, în conformitate cu art. 64 (2) din Regulamentul Consiliului Uniunii Europene nr. 1.083/2006</p> |
|--|--|

LISTA

autorităților publice, instituțiilor și organismelor ai căror reprezentanți au statut de observator în Comitetul de monitorizare pentru Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”

<p>1. Ministerul Finanțelor Publice — Unitatea centrală de evaluare
 2. Autoritatea de Audit
 3. Comisia Națională de Prognoză
 4. Institutul Național de Statistică</p> | <p>5. Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului — Direcția cooperare teritorială internațională
 6. Asociația Municipiilor din România
 7. Confederația Națională a Sindicatelor Libere din România — FRĂȚIA</p> |
|--|---|

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

